

סמ"ר כהן עידן

7384674

בן גרציה ויצחק

נולד ב- כ"ד בשבט תשמ"ה 14.2.1985

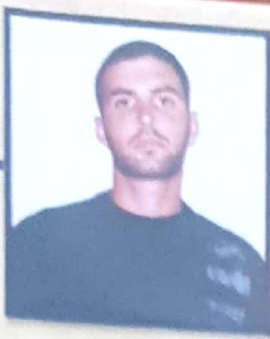
התגייס לצה"ל ב- 3.8.2003

שרת בגדוד "הבוקעים הראשון" (51)

נפל ב- א' באב תשס"ו 26.7.2006

בעת פעילות קרבית.

כהן, עידן

בנם של יצחק וגרציה. נולד ב-14.2.85, כ"ד בשבט תשמ"ה. עידן למד בתיכון עירוני ז' ביפו לפני גיוסו לצה"ל. כשהגיע לבקורם באוגוסט 2003, יועד להתגייס לשריון, אך עידן התעקש לשרת אך ורק בגולני. לאחר מאמצים רבים הצליח לדחות את שירותו בארבעה חודשים. משהגיע לבקורם בשנית, שוב נתקל בקשיים לגבי ייעודו הצבאי, אך הוא לא ויתר, ולבסוף השיג את מבוקשו - לשרת בחטיבת גולני. ולא היה מאושר ממנו.

בעוד כחודשיים היה אמור עידן להשתחרר מצה"ל. "היה לו מאוד חשוב להיות בקרבי. מהרגע הראשון הוא דיבר רק על גולני." מספר חברו, עובד ישראל, "עכשיו, לקראת השחרור, הוא התחיל לחשוב על הטיול שלו לדרום-אמריקה."

עידן נכנס לעיירה בינת ג'ביל יחד עם פלוגתו, פלוגה ג' הוותיקה מגדוד 51, משימתם הייתה הצבת מארב באחד הבתים בעיירה. ביום רביעי, ה-26.7.06, א' באב תשס"ו, בדרך ליעד, נתקלו הכוחות במארב שכלל כ-30 מחבלים שירו משמונה מוקדים שונים ומכלי נשק רבים ומגוונים. למרות המצב הנחות וגורם ההפתעה הצליחו הכוחות להתעשת, להשיב אש ואף לחלץ את חבריהם תחת אש. קצינים בחטיבת גולני אמרו: "הלוחמים נלחמו כמו אריות!"

עידן נפצע במכת האש הראשונה. אך למרות פציעתו ולמרות המהומה וההמולה ששררה בקרב החיילים במקום, עידן לא איבד את עשתונותו לרגע. מפקד הפלוגה, סרן אלון חכימה, שגם כן נפצע, פונה לבית במקום והיה ליד עידן בשעותיו האחרונות. אלון סיפר כי גם אז, ברגעים הקשים, עידן הרגיע ועודד את חבריו הפצועים, וגם את אלו שלחמו.

מאות קרובי המשפחה, החברים והשכנים שהגיעו לבית משפחת כהן סיפרו כי עידן היה ילד אדיב וצנוע למרות מעלותיו הבולטות שלא ניתן היה לפספסן. "הוא היה הילד הכי מקסים שאפשר לתאר" מספרת שכנתו "ילד טוב שעמד לסיים צבא וכל העתיד שלו לפניו."

"כבר כשהיה ילד קטן, היה ילד שקט. מעולם לא התלונן, ותמיד דאג לאחיותיו", אמרה אימו של עידן, "כשהיה בצבא, מעולם לא אמר שקשה לו. תמיד אמר שטוב לו ושהוא נהנה."

עידן הותיר אחריו זוג הורים, איציק וגרציה, ושתי אחיות, מור (18) וספיר (13).

יהי זכרו ברוך.

עם אימו גרציה

שעות ספורות לאחר שנולד, בזרועות אביו

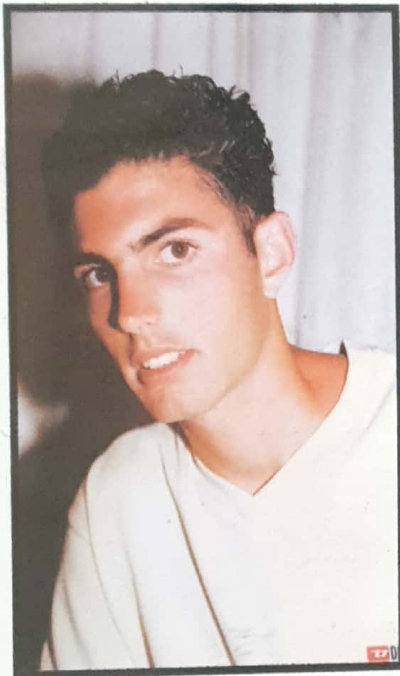
יחדות

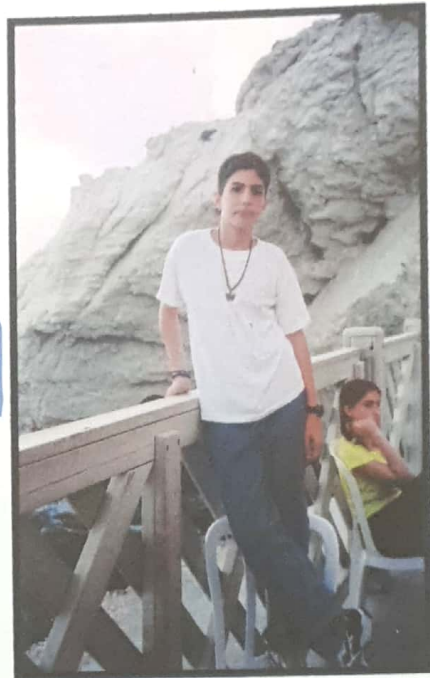

עידן ז"ל עם אחותו מור

נעורים

עידן ז"ל עם משפחתו

עידן יחד עם הוריו ואחיותיו

עם סביו וסבתותיו בבר-המצווה

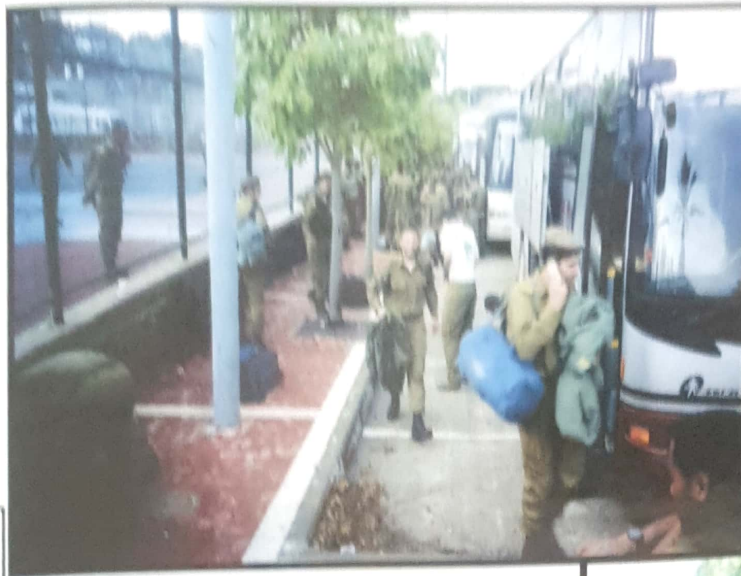
תחביביו של עידן

עידן זוכה במקום השני בתחרות קרטה

מקסיז של עיזן

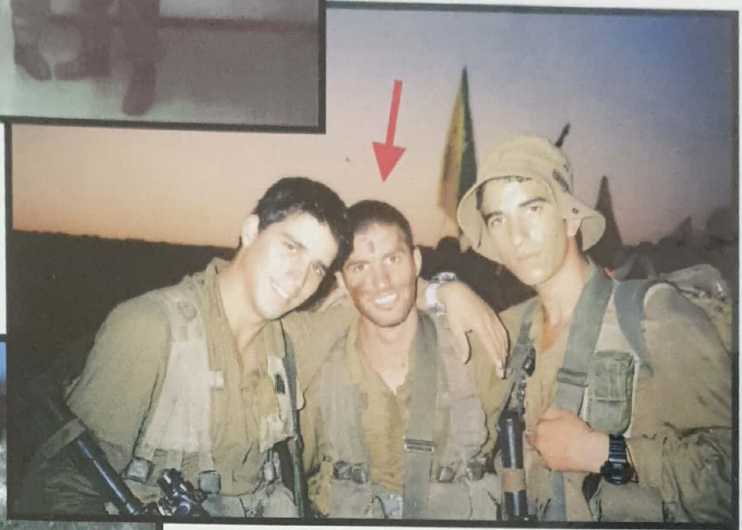
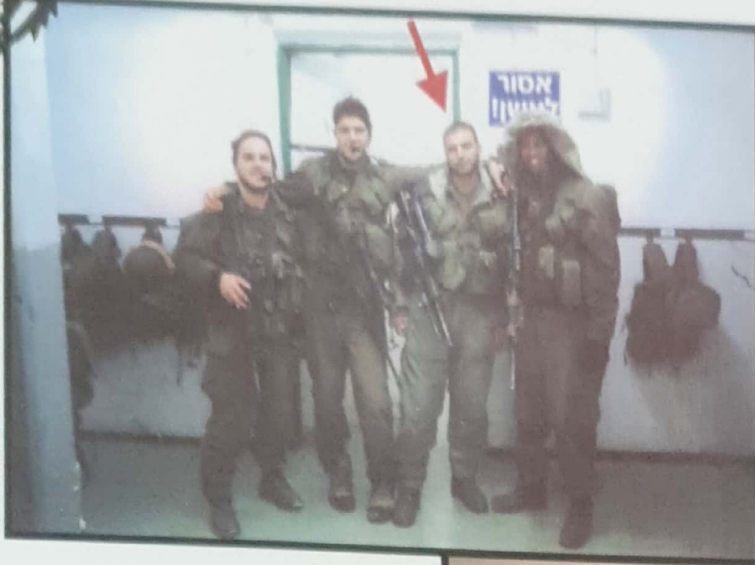
ההכנות לשקס
סיום הטירונות

שקס סוף
טירונות

שקס קבלת
כרמיה

עידן בשירותו הצבאי

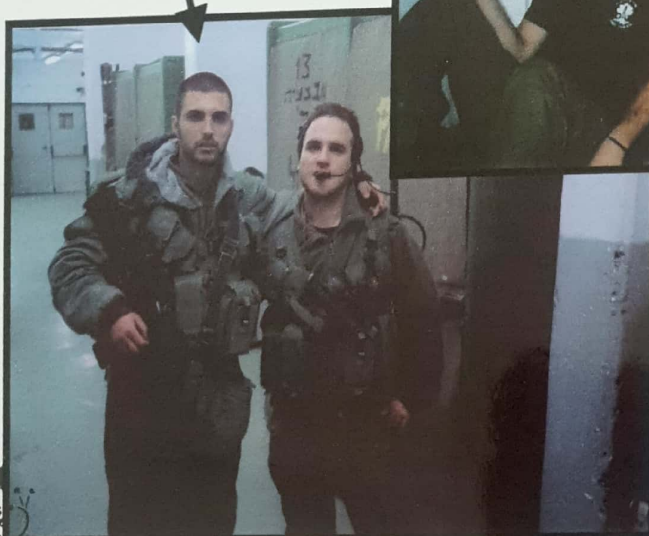
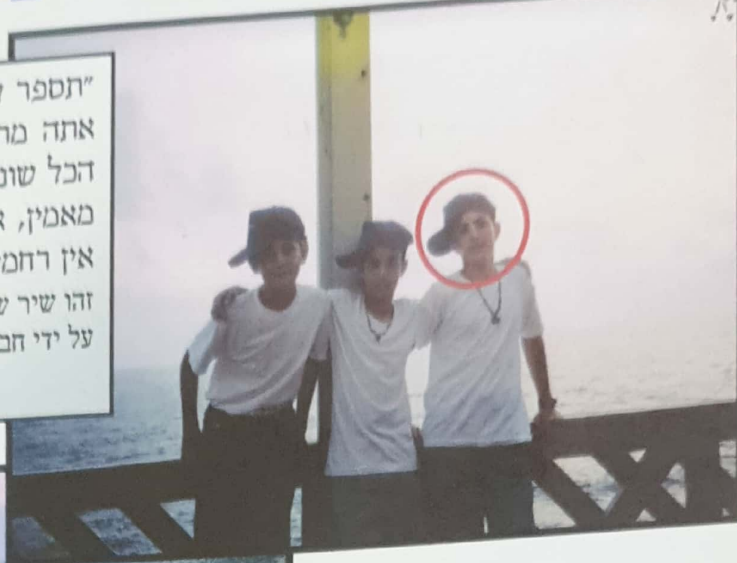

עידן בביתו

עם חבריו ללימודים ולצבא

"תספר לי איך למעלה, תספר לי מה
אתה מרגיש, אני תמיד חושב עליך,
הכל שונה לי בלעדייך, לב כואב, לא
מאמין, איך נקטפת עוד צעיר, לגורל
אין רחמים הוא קוטף רק חיילים."
זהו שיר שעידן אהב והוקדש לו
על ידי חברו - נועם דעבול.

הרקע לחתימה

משבר ישראל-לבנון 2006 הוא מצב מלחמה מתמשך בלבנון ובצפון ישראל. המשבר כולל התקפות של החיזבאללה על צה"ל ועל ישובים בישראל, ושל צבא הגנה לישראל על החיזבאללה, על ישובים בלבנון, ועל מטרות חשית בלבנון.

המשבר החל ב-12 ביולי בפעולת חיזבאללה שכללה התקפה על סיור של צה"ל בתוך גבולה של ישראל, חטיפת שניים מהחיילים בסיור והריגת שלושה, תוך כדי פעולת הסחה של שיגור רקטות לכל אזור הצפון. על פי החיזבאללה, העילה למבצע היה שחרור אסירים פלסטינים ולבנונים הנמצאים בישראל. בעקבות החטיפה צה"ל פתח ב-13 ביולי ב"**מבצע שבר הולם**" (לאחר מכן שונה שמו ל"**מבצע שינוי כיוון**") כנגד החיזבאללה בלבנון והמשבר התפתח להתקפה כוללת של ישראל על יעדים בכלל שטח לבנון ומנגד ירי מסיבי של החיזבאללה על כל צפון ישראל.

בשלב הראשונים של המבצע עיקר ההתקפה הישראלית התרחשה דרך הפצצות של חיל האוויר והפגזות ארטילריה מהים והיבשה - חיל האוויר ביצע אלפי גיחות הפצצה והשמיד אלפי מטרות. ברם, ככל שהתמשכה הלחימה גדל היקף הפעילות הקרקעית של כוחות רגלים, שריון והנדסה קרבית בדרום לבנון וכפריה. בקרבות העזים שהתפתחו שם נהרגו עשרות חיילי צה"ל ולדברי צה"ל כמאות מחבלי חיזבאללה. חלק מהכפרים, ששימשו כמעוזים ומחסני נשק של החיזבאללה, חרבו בעקבות הלחימה. במהלך הלחימה השמידו ותפסו חיילי צה"ל כמות רבה של אמצעי לחימה ובהם רקטות, טילי נ"ט, רובים, תחמושת ומשגרי רקטות גידים. המבצע מחולק לארבעה שלבים.

שלב א' - פתיחה: 12 ביולי - תקיפת פתע של חיזבאללה. ישראל עדיין מגבשת את תגובתה.

שלב ב' - בליץ אוויר: 13-18 ביולי.

תקיפה אווירית מסיבית של ישראל בניסיון הכרעה ללא כוחות קרקעיים. מנגד - מטחי רקטות על יישובי הצפון ועד חיפה.

שלב ג' - תחילת יוזמה קרקעית: 19-31 ביולי.

פשיטות קרקעיות מוגבלות של ישראל: קרבות קשים במרון א-ראס ובינת ג'ביל. מנגד - המשך מטחי הרקטות.

תחילת גיבוש תפיסה בינלאומית כיצד לסיים את הסכסוך באמצעות כוח בי"ל.

שלב ד' - הסלמה והרחבה: 1 באוגוסט ואילך.

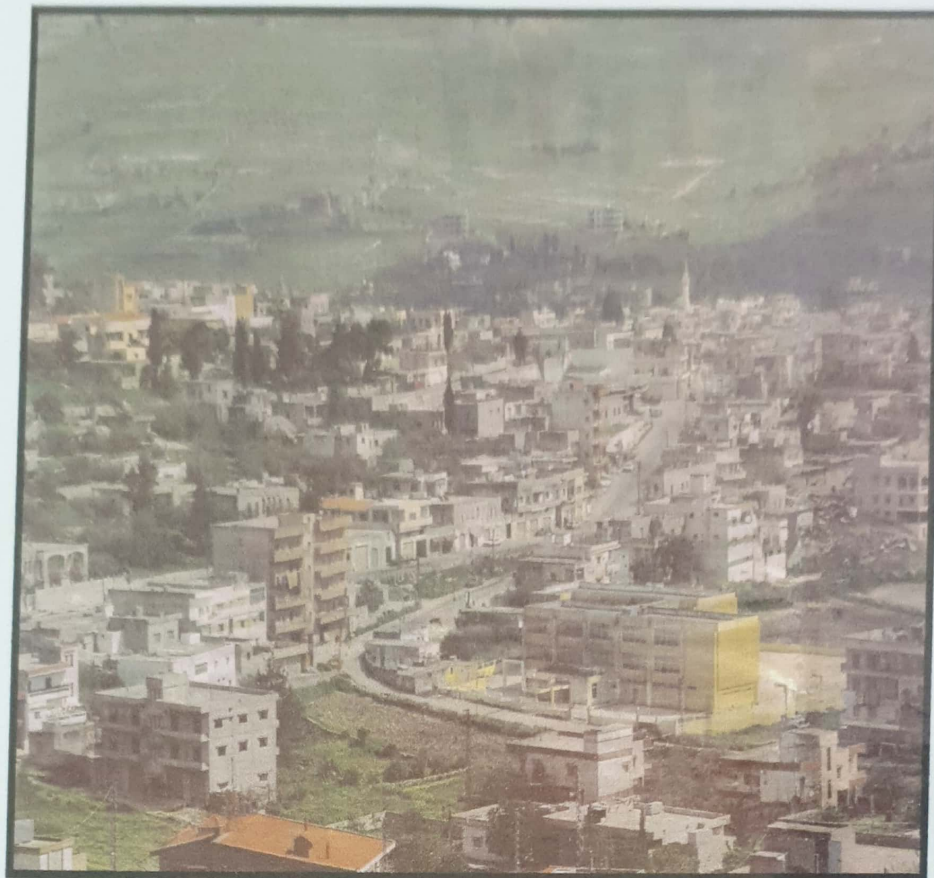
הצטרפות כוחות מילואים של ישראל לפשיטות בלבנון. השתלטות קרקעית נרחבת של ישראל על דרום לבנון, ומבצעים מיוחדים. מנגד - החמרה והרחבה במטחי הרקטות על ישראל. האצת המגעים הבינלאומיים לסיום הסכסוך.

במהלך המבצע, הפגיו צה"ל דרך הים, האוויר והיבשה מטרות הקשורות לארגון החיזבאללה ותשתיות לבנוניות, והביא מאות אלפי תושבים בדרום לבנון לנטוש את כפריהם בעקבות אזהרות שפירסם ולנוק כלכלי לתשתיות אזרחיות שנאמד במיליארדי דולרים. במהלך ההפגזות הכבדות על כפרי וערי לבנון על ידי צה"ל נהרגו לדברי ממשלת לבנון מאות לבנונים. במקביל, ירה חיזבאללה על ערים וישובים בצפונה של ישראל אלפי רקטות, שחלקן גרם להרג של עשרות אזרחים ועוד מספר חיילי מילואים, ולפגיעה באלפי אזרחים אחרים. כתוצאה מכך, רבים עזבו את יישובי הצפון והוכרז מצב מיוחד בעורף בצפונה של ישראל, לרבות חיפה.

הכלכלה והתיירות בשתי המדינות ספגו מכה קשה. בשתי המדינות, המבצע רק הקשיח את העמדות וחזק את התומכים בלחימה. בישראל זכה המבצע בסקרים ל-80-90 אחוזי אהדה בקרב הציבור, ובלבנון ישנה תמיכה של כ-70 אחוז מהציבור לפעולת חטיפת החיילים של החיזבאללה כאמצעי לשחרור אסירים לבנונים מהכלא הישראלי. אם בתחילת המבצע, היו בלבנון הסתייגות ממעשי חיזבאללה, בעיקר בקרב הדרוזים (ואליד ג'ומבלט) והנוצרים, בהמשך הפך חיזבאללה לגוף לגיטימי יותר, שבשיאו הודה פואד סניורה, ראש ממשלת לבנון, ללוחמי חיזבאללה, על "תרומתם ללבנון".

המשבר התנהל במקביל למבצע גשמי קיץ שערך צה"ל ברצועת עזה שנועד להילחם ברקטות הקסאם ולשחרר את החטוף גלעד שליט.

אזור הלחימה בלבנון

לוחמי גולני בתוך בית בלבנון:

הקרב על בינת ג'ביל-עדות מלוחמי גדוד 51

1

הקרב בבינת ג'ביל – בוודאי הקרב הקשה והמפורסם ביותר של מלחמת לבנון השנייה – היה קרב של חיילים לוחמים פשוטים מחטיבת גולני – חלקם הוגדרו כבעייתיים משמעתית, חלקם עם בעיות ת"ש – שנפלו באחת למבחן האש הקשה ביותר. שש שעות בלי מפקדים, בלי חיפוי אווירי, בלי סיוע, בשטח נחות מבחינה טופוגרפית. עשרה מתוכם – מספר שיא לקרב אחד – מועמדים לקבלת אותות ועיטורים.

הם בכלל התחילו בדרום, רודפים אחרי חמאסניקים במסגרת "גשמי קיץ", מבצע שהנפיק צה"ל בעקבות חטיפתו של גלעד שליט. אבל זה, במבט לאחור, היה משחק ילדים לעומת מה שיבוא. חטיבת גולני הגיעה לבינת ג'ביל במבצע שזכה לכינוי "קורי הפלדה" – תגובה לנאום "קורי העכביש" שנשא מזכ"ל חיזבאללה השייח' חסן נסראללה. ב-24 ביולי 2006 נכנסו ארבעת גדודי החטיבה לפאתיה המזרחיים של בינת ג'ביל. גדוד 51 התפצל לשניים: המג"ד, סגן אלוף יניב עשור, הוביל חלק מהכוח, וסגנו רב סרן רועי קליין, הוביל את חיילי פלוגה ג', שהשתלטה על שני בתים צמודים. ביומיום הראשונים, בחסות הפצצות של חיל האוויר, חשו הלוחמים ביטחון. "ראינו איך הבתים מתפוצצים, כמו בסרטים", נזכר סמ"ר ולד קזצ'קוב. "אתה מרגיש את העוצמה. תחושה של וואלה, יש צבא. אתה מרגיש שיש איתך מישהו. כל שלוש או ארבע שניות – בום, בום, עוד בתים התפוצצו. זה נותן הרגשה של כוח אדיר, מיד אנחנו הולכים לעשות להם. צחקנו הרבה ביומיום האלה".

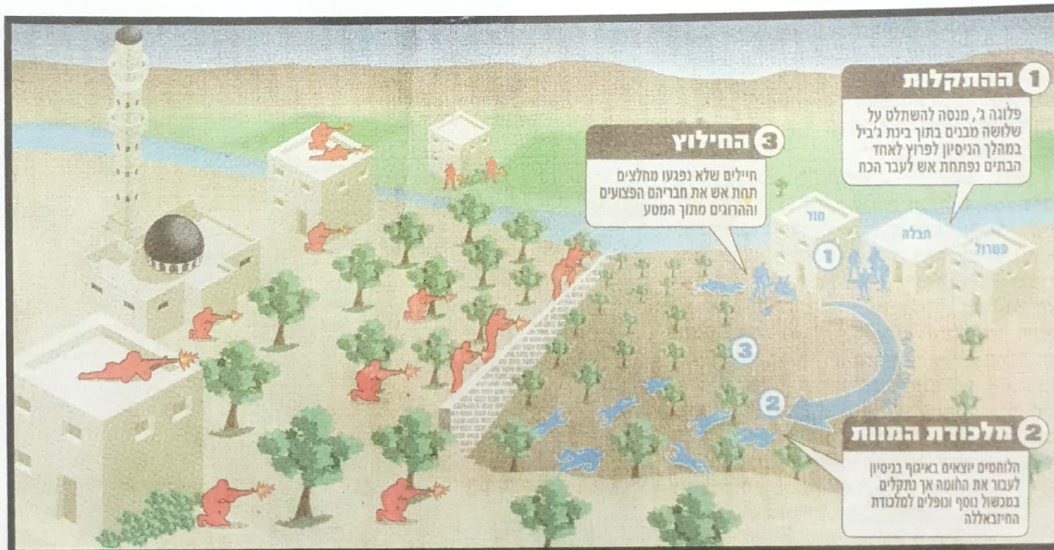
כבר ביום הראשון בלבנון רשמו לוחמי הכוח הצלחה כשעומר, אחד מלוחמי מחלקת הפטרול, הרג מחבל שעבר במקום. "ישבנו על אדן החלון", נזכר ערן החובש. "אכלנו לחמניות. פתאום עומר אמר לי: 'אני רואה מחבל' אמרתי לו: אז תירה בו. הוא הרים את הרובה, ככה עם הלחמניה בפה, והוריד אותו בכדור אחד". לתוך העין, מוסיף ולד.

בלילה הלכו הלוחמים להביא את גופת המחבל. "היו עליו המון אמצעי לחימה", נזכר יוני רוט, צוער בבית הספר לקצינים. "מטען כלימגור, מחסניות, שכפ"צ, חומרי חבלה". שולד נגע בגופת המחבל, נדלק פתאום מכשיר הקשר שהיה על גופו. "זה היה מפחיד", נזכר ערן אליהו. "היינו בטוחים שזהו, עשו לנו מארב ותוך שנייה אכלנו אותה. כל הדרך, כשנשאנו את הגופה שלו, המשכנו לשמוע ממכשיר הקשר שלו צעקות בערבית".

לאחר יומיים התבשרו הלוחמים כי הם יוצאים מלבנון. "בשעה שמונה בערב כבר אמרו לנו: 'אתם חוזרים הערב' משחזר ערן. "ישר כולם קיפלו את הדברים, אמל"ח שלהם שמצאו בבתי שנכנסו אליהם, גם את גופת המחבל הכנו, וזהו. זה היה בערך בשעה תשע או עשר, ומאז ישבנו, חיכינו, חיכינו. בערך בשעה שלוש לפנות בוקר אמרו לנו: 'במקום לחזור אתם נכנסים פנימה'. אתה מבין? הכל היה כזה מצ'וקמק".

בשעה שלוש לפנות בוקר החלה הפלוגה, על שלוש מחלקותיה – חוד, חבלה ופטרול – להעמיק אל תוך העיירה בינת ג'ביל. "הלכנו בטור ארוך מאוד, עם מרווחים גדולים בין אחד לשני", מתאר רוט. "אנשים סחבו משקלים מטורפים. מים, קשר, תחמושת".

לפני אור ראשון נתן מפקד הכוח חכימה את הפקודה להשתלט על שלושה בתים סמוכים בעיירה, ליד חומה. כל מחלקה קיבלה משימה להשתלט על בית אחר. מחלקת החבלה נכנסה לבית הצפוני בקו הבתים ועשתה זאת בקלות יחסית. למחלקת הפטרול זה לקח קצת יותר זמן, אבל לבסוף הצליחו הלוחמים לפרוץ פנימה ולהשתלט על הבית השני. המחלקה השלישית, שניסתה לפרוץ לבית הקרוב יותר לחומה, נתקלה בדלת מפלדה. מפקד המחלקה, סגן עמיחי מרחביה, ניסה לפרוץ את הדלת יחד עם סגן מפקד הפלוגה סגן אלכס שוורצמן והסמג"ד. הדלת לא נכנעה. גם ירי בבריחי המנעולים לא עזר. "לאט לאט חיזבאללה התחילו לזהות אותם, ומה גם שנכנסנו לדמדומים ואפשר היה לראות אותנו בלי אמצעי ראיית לילה. גם הרעש שהמחלקה עשתה שם הביא לזה שכנראה הם נחשפו". אומר המ"פ סרן אלון חכימה.

"זה היה מארב מהג'יהאדים"

קרבות על הקרקע

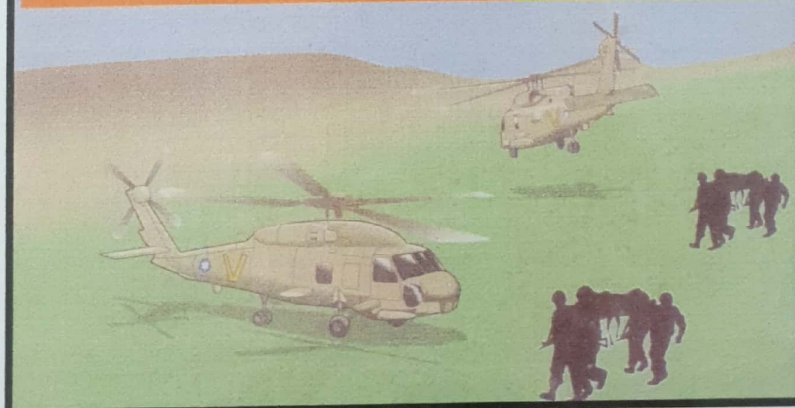
אחרי יותר משעה של קרב הגיעו לבית ג'ביל לוחמים מסיירת גולני ומפלוגת החבלה של החטיבה כדי לסייע בלחימה לחבריהם שנפגעו

2 אחוות לוחמים

חמישה מסוקי ינשוף ועליהם אנשי יחידת החילוץ 669 נכנסו בזה אחר זה לפאתי בית ג'ביל במהלך חילופי האש ופינו את הפצועים לישראל

3 חילוץ תחת אש

תחבושת עם מורשת קרב

תחת אש, בידיים מוכתמות מדם, בעודו מנסה לטפל בפצועים, שלף יחיאל לוי את ה"משולש", רצועת הבד של החובשים, וכתב עליה בטוש את שמות חבריו ההרוגים מגדוד 51 של גולני. חמש שנים לאחר הקרב בבינת ג'בל הוא חושף לראשונה את העדות המצמררת.

כמעט חמש שנים שומר סמ"ר יחיאל לוי את ה"משולש", רצועת בד מפק"ל החובשים, עליה רשם את שמות ההרוגים והפצועים במהלך הקרב בבינת ג'בל, במלחמת לבנון השנייה. רשימות יבשות של שמות חבריו החיים והמתים, כתובים בטוש פנטל כחול. פריט יחידי מקרב נורא. בשוליו, כתמי דם זעירים שהתבהרו עם הזמן. כשלוי כתב את הרשימות, ידיו היו מוכתמות בדם חבריו. השבוע, במלאות חמש שנים למלחמת לבנון השנייה, לוי חושף את ה"משולש". אי אפשר להבין באיזה לחץ זה נכתב, הוא אומר. בגלל זה גם לקח לי הרבה זמן לעשות את זה. כי תוך כדי גם טיפלתי בפצועים וכל פעם הכנסתי את המשולש לכיס, והוצאתי ומישהו נכנס והביאו עוד גופה ועוד גופה הגיעה, וכל פעם הייתי צריך לבדוק מחדש איפה כולם ואם הם נמצאים. עמדתי במרכז החדר וכתבתי, על הקיר. וכל פעם עדכנתי את זה. זה הזיכרון שלי מההתנהלות במלחמה תוך כדי טיפול בפצועים, ממשיך לוי. תוך כדי סחיבת גופה. היו שלוש גופות, אחת על השנייה. אני צריך להרים גופה, כדי לזהות מי נמצא מתחת. מי זה. ואז אני רואה שם. מוסיף לרשימה עוד שם. זה מלווה אותי.

8 לוחמים איבד גדוד 51 של גולני בקרב בבינת ג'בל, שהפך לאחד מסמלי מלחמת לבנון השנייה. לגדוד היו גם 26 פצועים, מרביתם, לוחמי פלוגה רובאית ג'. הקרב נמשך 11 שעות.

לוי היה החובש של מחלקת החבלה. בן 21 אז. במהלך הקרב היה בבית אליו הביאו את מרבית הנפגעים. הווסט שלי היה ריק, ריק, ריק, הוא מספר, עשיתי סבב בין הפצועים והייתי צריך לעשות שיקולים רפואיים, כל פעם מחדש. נוזלים, אפילו תחבושת אישית, כי הטיפול בהם ארך זמן רב והיה צריך להחליף תחבושות, חסמי עורקים ועירוויים. לא היה מספיק ציוד ולכן הייתי חייב להחליט, למי לתת ולמי לא. שלמה המלך. מי למוות ומי לחיים. מאז המלחמה הספיק לוי להתחתן ולסיים בהצלחה תואר ראשון בלימודי כלכלה וסטטיסטיקה. תקופה ארוכה נשא את המשולש אצלו בתיק. עכשיו הוא נמצא במגירה ליד המיטה שלו. אחת לכמה חודשים הוא אומר הוא מוציא אותו ומסתכל. אני מפחד שאם אאבד את המשולש, אשכח מה עשיתי בבינת ג'בל, הוא אומר. אני רוצה להיזכר שעשיתי נכון, לדעת אם עשיתי בסדר. אני נתתי שם את כל מה שיכולתי. ניסיתי לעכב מה שיותר את המוות של הפצועים. חלק מהאנשים גם הצלתי. יש שהצלחתי להם רגל או יד וזה חשוב לאנשים. הם בעצמם אומרים לי. אני פותח את המשולש. אני מסתכל עליו כמה דקות ומחזיר. אלה הדברים שאני מנסה לקחת מהמשולש. והוא נותן.

A painting of a woman in a blue and white dress, with a floral pattern on the left side. The woman is depicted from the waist up, wearing a blue dress with white trim. The background is a light, textured surface. On the left side, there is a vertical strip of fabric or a wall with a floral pattern, featuring a large blue flower and smaller white flowers. The overall style is soft and painterly.

היום השחור של החטיבה החומה: 8 הרוגים ו־22 פצועים

לוחמי גולני
טובים מן האויב
שלהם אלף מונים.
אבל הוא מכיר את
השטח טוב מהם.
מוסר הלחימה שלו
הוא מוסר לחימה
של סוחרי סמים

לא רצה להדאיג את אמא

במשך ארבעה ימים, מאז שנכנס עידן ללבנון, נותק הקשר בינו ובין משפחתו.

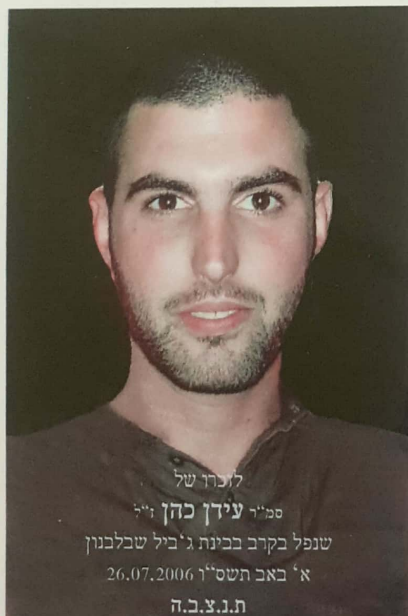
לאמו לא אמר שהוא הולך להלחם בכדי לא להדאיגה, אלא אמר כי הוא נמצא אותה העת באימונים שגרתיים.

אך אמו, גרציה, כמו כל אם דואגת גילתה במהרה היכן נמצא עידן ולאן פניו מיועדות.

חברו של עידן, ערן אגיסון, סיפר על שיחתם האחרונה: "שנייה לפני שהוא נכנס ללבנון הוא אמר לי 'אני נכנס, מה אני אגיד לאמא שלי?'. שאלתי אותו אם הוא לא מפחד והוא ענה לי, אין כאן אחד שלא מפחד, אבל אני חייב לעשות את זה".

במשך אותם ימים קשים ללא קשר עם עידן, ניסו בני המשפחה לנסות ולתפוס אותו בטלפון הנייד שלו, ואף השאירו לו הודעות במשיכון. אך לשווא.

כשהגיעו נציגי קצין העיר לבית משפחת כהן, הבינו מייד שהנורא מכל קרה.

לזכרו של
סמ"ר עידן כהן ז"ל
שנפל בקרב בבית ג'ביל שבלבנון
א' באב תשס"ו 26.07.2006
ת.נ.צ.ב.ה

"לזכר עידן כהן ז"ל יהי זכרו ברוך
תהיה נשמתך בגן עדן אמן!!!
עידן לא איבדנו רק חבר, איבדנו
אח...ולא מקבלים את העובדה
שאתה כבר לא כאן..
אתה ילד נצחי ה-ג-י-ב-ו-ר שלנו...
אנחנו אוהבים אותך ולאהוב אותך
זה לאהוב את השקט בעיניך את
עדנת קיומך...
שישמור אותך האל...
שתיגע בכל כוכב...
שתישאר צעיר לנצח...
אוהבים תמיד תמיד החברים מיפו ד'."

שיר שהוקדש לעידן מאת חבריו

דרכו האחרונה של עידן כהן ז"ל

עידן כהן ז"ל

יזכור

צעיר לנצח... לזכרו של עידן כהן ז"ל שנפל ב-
26.7.06 (תהיה נשמתו צרורה בצרור הזו"ה)

יש רגעים בהם הלב מחסיר פעימה, בדיוק כמו שהרגשנו
כשנודעה לנו הבשורה המרה, עכשיו אתה עוזב ולא נשאר הרבה,
רק זיכרון של ערב עצוב, ערב בו העולם עצר מלכת והזמן כאילו
לא היה קיים, היינו נותנים הרבה בשביל להחזיר אותך, אך לצערנו
החלומות והמציאות שונים ואנו רוצים לשמר אותך כזיכרון מתוק
שהיה ונשאר ולנצור אותך עמוק בנשמתנו.

אתה לבטח יושב לך שם למעלה, מביט בנו בעיניים חתומות, כמו
לא מכיר, לא שומע והזמן מוליך אותך שולל בתוך מסע שאת סופו
איש לא יודע. ואיך שוברים איתך, שוברים את השתיקה אנחנו
הולכים לאיבוד בתוך ליבך ולא יודעים אם אתה צוחק או בוכה
איתנו עכשיו.

אתה סוגר אחריו דלת עצובה שנעלה אותך...
ליבנו הכה כמו רעם, איזה עולם מוזר, איך הזמן שלנו נוסע ולוקח
אותך איתו, לאן איש לא יודע. איך פתאום זה קרה מביטים אל
המרומים ולא מוצאים את התשובה.

מסתכלים שוב ושוב בתמונותיך וחושבים איך היינו נותנים הכול
בשביל לחזור לאותו הרגע וזה כמו חלום רע שפשוט נוכחנו להיות
בו בעיניים פקוחות ומחכים לשמוע שאולי נפלה פה טעות.
ימים רבים ויפים ידענו יחד, חוויות, יציאות והכול ביזם אחד נגמר,
אנחנו בוכים אותך, חושבים על הימים שהיינו לצדך ובתוכנו עדיין
שומעים את קולך, הגעגועים כבדים ושמן וזכרך מעלים בנו חיוך
ועצבות בו זמנית, מדברים אליך בלב, בשקט, שאף אחד לא
ישמע.

עידן, לא איבדנו רק חבר, איבדנו אח, ולא מקבלים את העובדה
שאתה כבר לא כאן, אתה ילד נצחי, הגיבור שלנו...
אנחנו אוהבים אותך ולאהוב אותך זה לאהוב את השקט בעיניך,
את עדנת קיומך...

שישמור אותך האל
שתיגע בכל כוכב
שתישאר צעיר לנצח...

המלך עידן כהן ז"ל

עידן

הלואי שהיה אפשר לתאר במילים את הבן אדם שאתה. אח, חבר, לוחם, גיבור, פייטר, אוהב, אהוב, תמיד ראשון ומוכן לעזור, מוקף חברים, ילד יפה תואר, צנוע וענוי. נתן יונתן כתב: "היכן ישנם עוד אנשים כמו האיש ההוא". מילים אליו מתארים בדיוק מי ומה אתה.

יום שישי שנודע לנו שצריכים להיכנס פנימה, אתה מתפקידך לא היית מוכרח, אבל כולנו ידענו שעידן לא יוותר על משימה בכזאת קלות, התעקשת ועמדת על שלך ובסופו של דבר השגת את מבוקשך.

עידן אנחנו איתך נמצאים שנתיים ושמונה חודשים בטוב וברע. תמיד עזרת לנו, תמיד היית שם בשבילנו, קצת קשה לנו לעכל שאתה כבר לא איתנו וכשאני אומר זאת בקול רם דמעות חונקות את גרוני. אנחנו רוצים שתדע שמכאן ואני לא מאיים ולא מוסר שום הצהרה, אבל אנחנו חבריך הקרובים מבטיחים להמשיך בדרכך. אנחנו נסיים את מה שאתה ועוד שבעת חללי הגדוד התחלתם.

יש פסוק שאומר (שמואל ב', פרק י') "חזק נתחזק בעד ארצנו בעד עריי אלוקינו וה' טוב בעינו יעשה".

אני לא מוכן לקבל את המוות שלך כדבר טוב, אך עם כל זאת אני מאמין שאתה עכשיו במקום בטוח, שומר עלינו מלמעלה.

אנשים שזיהו אותך, אמרו שגם במותך נרדמת כמלאך בדיוק כמו בחיך. ידיים על הבטן וחיוך רחב, אי אפשר שלא היה לאהוב אותך.

נוח על משכבך בשלום.

אוהבים ותמיד נאהב,

משפחת גולני

מהיותך בגן עברו הרבה שנים מאז.
 ולכתוב עלייך היום בלשון עבר קשה עד מאוד.
 עידן, כשימך כך היית. עדין נפש ויפה תואר.
 עם אף בפתור ועיניים פקוחות.
 נכנסת כל בוקר לגן. עם תיק האוכל מבוויש ומחוייך.
 אבל לקראת הצהריים היית משתובב ומרבה לשחק בפינה האהובה עלייך.
 להרוס ולבנות בפינת הקוביות.
 ובשעת החצר לא נחת לרגע
 ועם החברים אהבת לרוץ ולשחק כדורגל ולהשתולל בארגז החול.
 היית חברותי מאין כמוך.
 ועם המבוגרים מנומס - מעולם א התחצפת.
 תמיד חייכת אל החיים. נשמה טובה שכמוך.
 מי יתן ותהיה מנחתך עדן! אמן...

זוכרת ואזכור הגננת שלך - ציפי

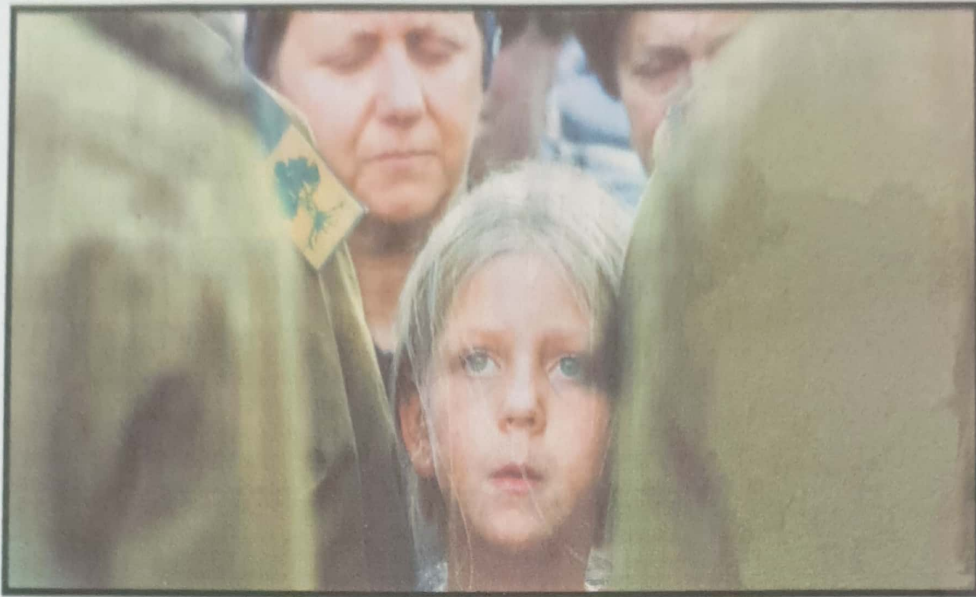
ציור שציירה ספיר -
 אחותו הקטנה של עידן

יהי זכרו ברוך

דרכם האחרונה

שמונת לוחמי גדוד 51 של גולני שנהרגו שלשום בבינת-
ג'ביל הובאו למנוחות:
סגן אלוף רועי קליין - סמג"ד 51 מהיישוב עלי, הובא
למנוחות בהר הרצל ומיד אחריו נטמן סמ"ר אוהד קלאוזנר
מבית חורון.
סגן עמיחי מרחביה מעלי נטמן בבית העלמין ביישוב עלי.
סרן אלכס שוורצמן מעכו הובא למנוחות בבית העלמין
הצבאי בנהריה.
סמ"ר שמעון דהן מאשדוד נטמן בחלקה הצבאית בבית
העלמין באשדוד.
הלווייתו של סמ"ר עידן כהן מיפו נערכה בבית העלמין
הצבאי בחולון.
סמ"ר שמעון אדגה מקריית גת נטמן בבית העלמין בקריית
גת.
סמל אסף נמר מקריית אתא הובא למנוחות בבית העלמין
בחיפה.

הפצועים מספרים על הקרב בבינת ג'בל

בינת ג'בל. הם לוחמים חזקים, לא כמונו, אבל יותר טובים מהחמאס

הלוחמים מספרים על הקרב הקשה: "זה היה גיהנום עלי אדמות. אנשים סיכנו את החיים לא רק עבור פצועים, אלא גם עבור גופות"

מעדיות החיילים הפצועים שהגיעו אתמול לבית החולים רמב"ם בחיפה, הצטיירה תמונה של קרב קשה. בית החולים טיפל ב-22 פצועים מהקרב בבינת ג'בל, ולדברי ד"ר מיקי הילברטל, האחראי על מיון הפצועים בחדר המיון, הם "סובלים ברובם מרסיסים וגם מחדירה של קליעים. רוב הפגיעות הן בגפיים, מעט בחזה ובבטן". הילברטל אמר כי זכורה לו תקופה דומה מבחינת מספר הנפגעים, במלחמת לבנון הקודמת, אז לדבריו, "נחתו פה מסוקים כמעט ללא הפסקה". הוא ציין כי בית החולים רמב"ם עובד למעשה בנוהל חירום מלא.

הפצועים תיארו קרב מר בסביבה בנויה מול כוחות שהטמינו מארב מתוכנן היטב. האש שנורתה לעבר החיילים הגיעה ממספר כיוונים, "ירו מולנו ב-180 מעלות", תיאר אחד החיילים. רוב ההרוגים והפצועים באורח קשה הם מהכוח הראשון שניסה להיכנס לאחד הבתים בבינת ג'בל. רוב הפצועים קל מרסיסים הם מהכוח שהגיע כדי לחלץ את הגופות והפצועים ששכבו בשטח.

חלק מהפצועים היו בשטח פתוח ואחרים מאחורי קירות ואף בתוך הבתים. אחד מהם הוא סמל צחי דודה. דודה נפצע קל ברגל מרסיסים. "הקרב התחיל בשלוש וחצי בלילה", אמר, "10 דקות אחרי ההיתקלות הראשונה אנחנו הגענו לסייע. הייתה שם אש כבדה ממטילים, טילים, אר.פי.ג'. אני חיפתי על החיילים שניסו להגיע לפצועים, זה נמשך שעות. בסוף פגע טיל ברחבה בה עמדת, עפתי אחורה עם החומה מאחוריה הסתתרתי. בחיים לא ציפתי שאני אראה גופות ואנשים עם כדורים בחזה".

"הרימו אלונקות ותוך כדי סחיבה ירו במחבלים"

טנק בבינת ג'בל

סמל אוהד שלום נפצע בעת שניסה לחלץ את אחת הגופות שהייתה מאחורי דלת ברזל. "ניסנו להיכנס, לפרוץ את הדלת ולא הצלחנו. כשיריתי בדלת ראו אותי וירו לעברי", סיפר. שלום נפצע מרסיס ברגלו. לדבריו, החיילים עשו הכל כדי למנוע מלוחמי החיזבאללה להגיע לגופות החיילים.

החיילים תיארו מעשי גבורה של חבריהם. "הרימו חיילים באלונקות ותוך כדי סחיבה הם ירו במחבלים", סיפר שלום. רב"ט ליאור שרעבי אמר: "זה היה גיהנום עלי אדמות. אנשים סיכנו את החיים שלהם לא רק בשביל פצועים, אלא גם בשביל גופות". לדברי שרעבי, לוחמי החיזבאללה הפגינו כושר לחימה רב, "הם לוחמים חזקים, לא כמונו, אבל יותר טובים מהחמאס", אמר.

החיילים סיפרו כי אחד ממקורות האש הקשים של החיזבאללה היה מסגד גבוה שהיה בכפר. "היו שם אולי שלושים מחבלים", אמר שלום. סמל ראשון אברהם דג'ן, נפצע מרסיסים בזרועו. "הם ירו מכל הכיוונים, ניסינו להגיע לפצועים", אמר, "באתי לזרוק רימון ואז פגעו בי רסיסים, אחרי שנפצעתי לא יכולתי לעשות יותר כלום, חילצתי את עצמי".

לדברי חלק מהלוחמים היו גם היתקלויות פנים אל פנים עם אנשי החיזבאללה, אך איש לא העיד על כך ממקור ראשון. החיילים, מגדוד 51 של גולני, סיפרו כי היו בלבנון במשך שלושה ימים רצופים, במהלכם הם זכו למעט מאוד שעות שינה, "גרנו באחד הבתים וכל שעה בערך מעירים אותנו מחשש לחדירה לבית. מידי פעם עוברים מבית לבית", סיפר שלום.

רם בונה, בן 20 מחדרה, נפצע קל מרסיסים. לדבריו, "דווקא אחרי יום כזה, המורל גבוה יותר. אני רוצה לצאת ולחזור לפעילות היחידה". אמו של בונה, חסקה, סיפרה כי "בשעה 12 וחצי הוא צלצל ואמר שהוא ברמב"ם ושלא נדאג. מיד הגענו לכאן מחדרה. מאד קשה לי עם מה שקורה. אני הולנדית ולא חונכתי על צבא, וקשה לי מאד עם זה שהוא לוחם. אבל אני איתו וסומכת עליו ועל כל הצבא".

ב"ה
יעץ חיים חיו למחזיקים בת ותוספתו מאוסר
יתומות ציוח לנו פסח מורשה קהילת יע קב

וזאת לתעודה

תעודה זו מוקדשת לכם בהוקרה
בעבור תרומה לספר התורה.

לזכותו ולעילוי נשמתו

של החייל

עידן הכהן ז"ל בן גרציה

שנפל במילוי תפקידו על קידוש ד'

נמטר א' באב ה'תשס"ו

פרשת חזון, מות אהרון הכהן

ת.נ.צ.ב.ה.

מהחברים.

ויהי רצון שזכות המצוה תגן בעדכם

ובעד כל אנשי ביתכם.